

ΤΟ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΕΝΟΣ ΓΑΜΟΥ

Η συγγραφέας του ιστορικού μυθιστορήματος «Το Πορτρέτο ενός Γάμου», «γνωρίστηκε» για πρώτη φορά με την ηρωίδα του βιβλίου της Λουκρητία των Μεδίκων την άνοιξη του 2020, όταν πρωτοείδε το πορτρέτο της. Μια μικρού μεγέθους προσωπογραφία, που φιλοτέχνησε ο Αλεσάντρο Αλλόρι το 1560 και ανήκει στη συλλογή του Museum Of Art της Βόρειας Καρολίνας. **«Μια μικρή ελαιογραφία, όπου σε σκούρο φόντο αποτυπώνεται η κοπέλα με ένα περίτεχνο φόρεμα να υψώνει το ένα της χέρι. Το πιο εντυπωσιακό όμως στοιχείο πάνω της είναι η έκφρασή της: δείχνει αγχωμένη, τα μάτια της είναι γεμάτα ανησυχία. Απεικονίζεται σαν να θέλει να πει κάτι. [...] Ήξερα μόλις την είδα ότι ήθελα να γράψω ένα μυθιστόρημα γι' αυτήν».**

Η Λουκρητία γεννήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 1545. Ήταν η τρίτη κόρη του Κόζιμο Α!, μεγάλου δούκα της Τοσκάνης και της ισπανίδας Ελεονώρα δε Τολέδο. Παντρεύτηκε σε ηλικία δεκαπέντε ετών, το 1560, τον Αλφόνσο Β! των Έστε, δούκα της Φεράρα. Αρχικά υποψήφια για σύζυγος του Αλφόνσο ήταν η μεγαλύτερη αδελφή της Μαρία. Όμως λίγο πριν από το γάμο αρρώστησε και πέθανε. Ο Κόζιμο και ο πατέρας του Αλφόνσο, Έρκολε Β!, δεν ήθελαν να χαλάσουν την συμμαχία Τοσκάνης-Φεράρα που θα προέκυπτε από αυτόν τον γάμο, ούτε να χάσουν τα επακόλουθα οφέλη. Γι' αυτό, αποφάσισαν να «αντικαταστήσουν» την Μαρία με την δωδεκάχρονη τότε Λουκρητία! Η οποία βέβαια δεν ήθελε να παντρευτεί, αλλά ήταν υποχρεωμένη να υπακούσει την επιθυμία του πατέρα της. Επειδή όμως ήταν μικρή, οι δύο οικογένειες αποφάσισαν να περιμένουν μερικά χρόνια μέχρι να ωριμάσει βιολογικά ώστε να μπορέσει να τεκνοποιήσει, αφού στο δουκάτο της Φεράρα έπρεπε να υπάρχει διάδοχος του Αλφόνσο. **«Το ότι μπορεί να περίμεναν από εκείνη να πάρει τη θέση της νεκρής της αδελφής την τάραζε με μια τρομερή παραλυτική δυσφορία. Ο νους της άρχισε να καταγίνεται με όλες τις διαφορές ανάμεσα σ' αυτή και στη Μαρία: η Λουκρητία ήταν πιο μικροκαμωμένη, δεν ήταν επ' ουδενί τόσο ικανή στη μουσική και στον χορό, δεν ήξερε ποτέ τι να πει σε επισκέπτες και αυλικούς, είχε την τάση να ονειροπολεί και να αφαιρείται, αντί να προσέχει τη συζήτηση στο χώρο, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο όμορφη, δεν ήταν διόλου επιδέξια στο ντύσιμο και το στόλισμα».**

Λίγο καιρό μετά το γάμο, ο πατέρας του Αλφόνσο πεθαίνει κι αναλαμβάνει αυτός τη ηγία του δουκάτου. Από το σημείο αυτό, η επιθυμία του να αποκτήσει διάδοχο γινόταν όλο και πιο έντονη. Όσο η Λουκρητία δεν έμεινε έγκυος, τόσο η αδημονία κι εκνευρισμός του (που επιτείνονταν από τα προβλήματα που είχε με τη μητέρα του), γινόταν πιο έντονος. Ερχόταν στην επιφάνεια μια βίαιη πλευρά του χαρακτήρα του, που η Λουκρητία δεν είχε αντιληφθεί μέχρι τότε. Άρχισε να φοβάται και για την ίδια της τη ζωή. **«Ο άντρας της σκοπεύει να τη σκοτώσει, είτε με τα ίδια του τα χέρια, είτε δίνοντας σε άλλον την εντολή [...] Όπως οι αδελφοί της, όπως όλοι οι ηγεμόνες, ο Αλφόνσο θα ξέρει που εδράζεται η αδυναμία του ανθρώπινου κορμιού, που να πιέσει τα δάχτυλα ή ποιο σημείο να σφίξει δυνατά, ανάμεσα σε ποια πλευρά πρέπει να βυθίσει το μαχαίρι, ποιο σημείο του λαιμού ή της ραχοκοκαλιάς είναι το πιο εύθρυπτο, ποιες φλέβες αν ανοίξουν θα αιμορραγήσουν πιο αθρόα».**

Πριν περάσει ένας χρόνος από το γάμο της, ήταν νεκρή. Η «επίσημη» αιτία θανάτου ήταν «ελώδης πυρετός». Κανείς όμως δεν ξέρει τι πραγματικά έγινε, αφού οι φήμες για τα αίτια του θανάτου οργιάζαν στο παλάτι...

Ένα εξαιρετικά γραμμένο μυθιστόρημα που παρακολουθεί την πορεία της ατίθιας κι ευφυούς Λουκρητίας από την παιδική ηλικία στα παλάτια της Φλωρεντίας, μέχρι τον γάμο, την συνειδητοποίηση της μοίρας της και τις προσπάθειες που έκανε για να την αποφύγει.

Σαν υστερόγραφο να αναφέρω ότι η για πολλούς αιώνες επικρατούσα θεωρία ότι ο Αλφόνσο δολοφόνησε την νεαρή σύζυγό του, κατέρρευσε πριν από λίγα χρόνια, όταν νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι αιτία θανάτου ήταν η φυματίωση. Αυτό όμως δεν μειώνει ούτε στο ελάχιστο την αξία του βιβλίου!